

Opinie

Het is van horen zeggen in de media... een eindejaarsverhaal?

BRUSSEL 22/12 - Lees je ook selectief? Misschien moet ik je vragen of je überhaupt nog leest, maar daar wil ik van uitgaan. Terwijl ik dit schrijf vraag ik me af waarom ik het woord überhaupt gebruik en of het met 'ü' is en of men ook 'u' toelaat. [Team Taaladvies](#) geeft als voorbeeld: Ik ken überhaupt maar één Duits woord.

Ik ga er in deze column niet verder op in alhoewel ik in gedachten mijn kleinzoon al hoor vragen: wat wil dat zeggen überhaupt? Hij is in de ban van 'O Tannenbaum' waarover zijn lerares zedenleer vertelde dat onze kerstboom oorspronkelijk uit Duitsland komt en niets met het kindje Jezus te maken heeft maar alles met de midwinterviering omdat de lichtdagen weer langer worden in "onze noordelijke helft" van de aardbol.

Selectief lezen, daarover wil ik schrijven. In mijn dagelijkse standaardkrant, wekelijkse groene amsterdammer en veel te frequent onlinenieuws. Een van mijn selectiviteiten is alles wat sterven, dood en rouw betreft met inbegrip van euthanasie, zelfdoding en zelfmoord. Levensende om het met één woord te zeggen. Sterbehilfe in het hedendaags Duits. Misschien ben ik wel op zoek naar een eindejaarsverhaal?

Minder mensen kregen euthanasie tijdens coronacrisis van 2020, in 2021 op zelfde niveau als voor corona - Tweehonderd Franse burgers gaan drie maanden lang debatteren over euthanasie - Verbod op hulp bij zelfdoding blijft in Nederland gehandhaafd – Spaanse politievrouw schiet eigen dochters van 9 en 11 dood in kazerne en pleegt daarna zelfmoord - Portugees parlement stemt weer voor toestaan euthanasie – 89 jarige vrouw krijgt euthanasie na verkrachting in woonzorgcentrum, verdachte krijgt 8 jaar cel - "Wat voor samenleving zijn we als ouderen geen betere

optie zien dan de dood?" - 'Euthanasie? Ik weet het niet. Als arts wil je vooral patiënten beter maken' - Het zijn maar enkele titels die bij het naderende einde van dit jaar mijn aandacht opeisen. Het zijn geen wetenschappelijke artikels over end-of-life care zoals het recente 'Support from healthcare professionals in empowering family carers to discuss advance care planning: A population-based survey' maar de aangehaalde mediatitels bevatten een realiteit op het (werk)veld zelf, al is het vaak 'van horen zeggen'.

Twee artikels over een indringende gebeurtenis wil ik er uitlichten: *Zonen én heel dorp steunen vrouw die verdacht wordt van moord op haar man: 'Wat Hilde deed, is een ultieme liefdesdaad' – Wie dit koppel goed kende, vindt deze "moord" aanvaardbaar*".

Jo Depypere uit Kuurne werd door middel van medicatie, een plastic zak en een kussen om het leven gebracht door zijn vrouw Hilde V., beiden 58 jaar oud. Nadat ze haar man had gedood, op 22 november, schreef Hilde V. in een afscheidsbrief dat zij samen besloten hadden om uit het leven te stappen. Vervolgens nam ze ook zelf medicatie in. Haar zus vond het koppel de volgende dag in de slaapkamer. V. werd overgebracht naar het ziekenhuis en overleefde het. Een résumé van dodelijke feiten, van horen zeggen in de media.

Het parket voert een onderzoek naar moord. Maar de naar schatting 800 aanwezigen op de begrafenis van Jo ervaren het anders: 'Mijn speech is een eerbetoon aan mijn vader én mijn moeder', zegt hun zoon Tom Depypere. 'Mijn broer en ik hebben alle begrip voor hun beslissingen.'

Het leverde een staande ovatie op. 'Iedereen in Kuurne kende dit koppel goed', zegt CD&V-burgemeester Benoit, 'en voor ons is deze "moord" daardoor aanvaardbaar.'

De lokale gemeenschap in Kuurne verzette zich hevig tegen de aanhouding van Hilde V. in de gevangenis van Brugge en verkreeg dat ze met een enkelband naar de gesloten afdeling van het psychiatrisch ziekenhuis van de Heilige Familie in Kortrijk kon verplaatst worden!

Hilde V. lijdt al 23 jaar aan progressieve multiple sclerose en steunde ontzettend op haar echtgenoot Jo, die alles voor haar deed. 'Ze zat in een rolstoel. Ze kon niet meer zingen, maar was altijd positief en dankbaar', vertelt een collega uit hun muziekgroep. In september 2021 kreeg Jo een beroerte. Elf maanden bracht het koppel in ziekenhuizen door. Sinds afgelopen zomer waren ze weer thuis, maar Jo bleef voor de helft verlamd en kon niet meer zorgen voor zijn vrouw. 'Ze spraken over euthanasie omdat hun leven geen kwaliteit meer had en wouden geen last voor iemand anders betekenen', zegt een buurvrouw. Drie weken geleden liep Jo tijdens een korte wandeling spoorloos verloren in de buurt. 'Het werd een uitzichtloze situatie. Ze hebben een poging gedaan om na de beroerte van mijn vader verder te blijven leven en probeerden hun lijden te verstoppen voor de buitenwereld, maar het werd ondraaglijk', zegt hun zoon Tom.

En toch hoor je ook andere vragen als reactie: 'Hadden wij niet meer kunnen doen? Hadden we niet meer tijd voor hen kunnen uittrekken? Vaker kunnen vragen: hoe gaat het met jullie?' Of ook: 'Konden ze dan geen euthanasie krijgen, zodat het niet stiekem met een plastieken zak moest?' Het verhaal doet me zo denken aan de film

["Amour" van Michael Haneke](#) als ik lees: 'Ik ken geen andere mensen die elkaar zo graag zagen, dat straalde van hen af. Maar op het einde waren ze doodmoe.

Voor mij en voor iedereen die ik ken, is wat Hilde heeft gedaan een ultieme liefdesdaad.' Een aangrijpend eindejaarsverhaal van liefde over de wet van moord getild. Ik lees selectief en schrijf waarschijnlijk überhaupt ook selectief over van horen zeggen in de media want het eindejaarsverhaal dat u leest zal waarschijnlijk, misschien een ander zijn: bv. over de huisartsendruk [op de minister en zijn oproep](#) om geen wettelijk noodzakelijke ziektebriefjes te schrijven ...

[Het is van horen zeggen in de media...een eindejaarsverhaal? \(Opinie Dr Cosyns\) - MediQuality](#)